

бѣше толкова лютъ, че ако имаше топлотѣръ близу до хижата на нашата мечка, то живакътъ въ него би замръзналъ, а спиртътъ би се превърналъ на гжстъ сиропъ. Но мечката не се събуди дори и отъ този силенъ студъ, нито пъкъ ѝ стана студено въ ледената хижа.

Къмъ срѣдата на зимата мечката започна да се мърда. Тя рѣмжеше и квичеше, като че ли сънуваше нѣщо страшно. Така продължи два дена. Най-после тя се полусъбуди и роди малко косматото меченце. Тя се събуди дотолкова, че можѣ да му каже, колко му се радва, облиза го нѣжно и го нахрани до насита. Като му се нарадва достатъчно, тя пакъ заспа. Въ ледената кжщичка за малкото нѣмаше никаква опасностъ — не можеше да падне, нито да се загуби, нито нѣкой да го открадне.

На мечето, което живѣеше въ такава тѣсна кжщичка, не оставаше нищо друго да прави, освенъ да яде, да спи и да расте. Тѣзи три важни, но не уморителни работи то вършеше съ голѣмо усърдие. Нито мечето, нито неговата тлѣста бѣла майка се интересуваха отъ студения поляренъ вѣтѣръ, нито отъ полярния студъ. Никакъвъ врагъ не бѣше страшенъ за тѣхъ въ тѣхната ледена крепостъ. Пъкъ и кой ли можеше да ги види тамъ!

За такава грамадна майка, като нашата мечка, детето бѣше смѣшно малко. Но то така усърдно се занимаваше съ тритѣ полезни нѣща, за които споменахме, че разликата между тѣхъ намаляваше много бързо. Ако мечката би могла да не спи нѣколко минути, тя би видѣла какъ то расте. Но то растѣше, така да се каже, за смѣтка на майка си, защото тя не бѣше приготвила за него нищо друго, освенъ млѣкото си. И докато мечето растѣше и тлѣстѣеше, мечката ставаше все по-мършава.